

ВІТРЯК МОГО ДИТИНСТВА

Вітряк мого дитинства не махає,
Давно крильми своїми загадково,
Того, що в нас було колись, немає,
Не повернутись нам в ту казку знову.

Чого ж тоді воно нам сниться й сниться,
У небі журавель, дивись, курличе,
Яка велика і красива птиця,
А ми все хочем приручить синицю.

Бо тій синиці крихти віддавали,
Які вона збирала із долоні,
Її оперенням строкатим любувались
Через замерзле скло на підвіконні.

Дата написання вірша: 2021-01-09